

Svajonų
ROMANAI

Karamelė

Džiaugsmo!

JESSICA GILMORE

Meilė per Kalėdas

2017 lapkritis–gruodis

Knygute.lt

Jessica Gilmore
(Džesika Gilmor)

MEILĒ PER KALĒDAS

Romanas

Versta iš Jessica Gilmore,
Proposal at the Winter Ball, 2015
© Jessica Gilmore, 2015

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Indrė Kairytė, vertimas iš anglų kalbos, 2017

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2017

ISBN 978-609-03-0307-8

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2017

1

- Man taureę baltojo vyno. Didelę. - Flora klestelėjo ant žemos odinės kėdės ir palinkusi į priekį kelis kartus trinktelėjo galvą į nutrintą ažuolinį stalą. Tada atsitiesė ir sudribo kėdėje. - Prašau, - pridūrė pastebėjusi, kad Alekso akys pašaipiai blykstelėjo.

- Prasta diena? - Aleksas iškėlė ranką ir padavėjas grakščiai atskubėjo prie jų stalelio pro besibūriuojančius iš kalėdinių vakarėlių pasprukusius biuro darbuotojus ir penktadienio vakarą išgerti susiruošusius žmones. Aleksas su Flora buvo įsitaisę tolimiausiam kampe, kiek įmanoma toliau nuo prieškalėdinio šurmulio. Flora galėjo ir visą valandą moti padavėjui - vis tiek nekreiptų į ją dėmesio. Aleksas turėjo talentą vos kilstelėjęs antakį sulaukti reikiamos paslaugos: susistabdyti taksi, pasiųsti padavėjus, gauti geresnes skrydžio sąlygas. Taip neteisinga.

Kuo Aleksas taip traukia žmones, ypač moteris? Netvarkingos jo garbanos buvo greičiau rusvos nei rudos, akys - nei žalios, nei pilkos, o strazdanos dosniai puošė kreivoką nosį. Tačiau visa tai kartu sudėjus Aleksą darė itin

patrauklų.

Turbūt Aleksui buvo nepašykštėta stebuklingų dovanų. O Floros dėja krikštamotė greičiausiai sirgo gripu tą dieną, kai dalijo dovanas. Flora nekantriai laukė, kol Aleksas užsakys gerimus, kad galėtų iškloti liūdną savo istoriją. Juk gėda, kai apie ją papasakoji, sumažėja, tiesa?

Pagaliau padavėjas pasišalino ir Flora galėjo pradėti.

- Blogą dieną dar ištvėrčiau, bet visa savaitė siaubinga. Gal mane tikrai kas prakeikė. Pirmadienį šventėme biuro administratorės gimtadienį ir ji vaišino spurgomis. Kąsdama spurgą apsitaškiau. Pačiame palaidinės priekyje švietė aviečių džemo dėmė. Žinoma, tai buvo mano geriausia balta šilkinė palaidinė, - karčiai pridūrė ji.

- Vargšė Flora. - Aleksas smagiai nusišypsojo ir Flora nuožmiai jį nužvelgė. Aleksas tebevilkiėjo darbinį kostiumą, bet vis tiek atrodė žvalus. Taip, jis tikrai gavo stebuklingų dovanų, kurios vyrui nėra tokios vertingos kaip moteriai. Nors šiandien šilta žalios vilnos suknelė buvo be dėmių, Flora jautėsi kaip visada po darbo - kiek susitaršiusi ir pavargusi. Greičiausiai tai buvo matyti ir į ją pažvelgus...

- O vakar išėjau iš darbo sijoną susikišusi į kelnaites. Ne, nesijuok, - ji ištiesė ranką ir bakstelėjo Aleksui, pirštais pajusdama tvirtą krūtinę. - Bent kokias penkias minutes to nesupratau... - Tai blogiausia dalis. Susigėdusios Floros balsas pritilo. - Tos kelnaitės nė nebuvo dailios. Visa laimė, kad bent mūvėjau penkiolikos denų pėdkelnes.

Aleksas sunkiai išlaikė rimtą veido išraišką.

- Gal niekas nepastebėjo. Dabar žiema, juk vilkėjai palta?

- Striukę. Trumpą striukę. Ir, sprendžiant iš prunkštimo, visas Holborno rajonas pastebėjo. Bet net ir tai buvo geriau už... - Flora staiga nutilo ir paslėpė veidą delnuose. Raudonavo iš gėdos prisiminusi vos prieš valandą patirtą siaubą.

- Geriau už ką? - Aleksas atsilošė ir šypsojosi, kol padavėjas su apskritu sidabrinium padėklui statė bokalą alaus prieš jį ir taurę vyno priešais Florą. Ji pakėlė taurę, dėkinga nugėrė taip lauktą gurkšni, šaltas aštrumas suteikė palengvėjimą.

- Geriau už šį vakarą. Aš nenorėjau... - netyčia išsprūdo sena frazė. Floros motina vis kartodavo, kad šiuos žodžius iškals ant Floros

antkapio.

Čia ilsisi Flora Prosperija Bakingam. Ji nenorėjo.

- Man be galo palengvėjo pamačius laisvą vietą, pasileidau prie jos, pernelyg energingai sėdasi neapsižiūrėjusi ir... Klestelėjau nepažįstamajam ant kelių.

Flora rūščiai žvelgė į Aleksą, kol šis kosėjo paspringęs alumi.

- Nejuokinga! Visas vagonas į mane spoksojo, o tas vyras pasakė... - jai susipynė žodžiai, skruostus užliejo raudonis. - Jis pasakė: *Patogiai įsitaisyk, brangute. Man patinka merginos, kurias yra už ko suimti.*

Ji nugėrė dar gurkšni stengdamasi nekreipti dėmesio į kvatojantį pašnekovą. Žodžiai žeidė labiau, nei ji norėjo pripažinti. Flora buvo aukšta, turėjo plačius klubus ir krūtinę, kurią jos mama vadino dosnia dovana, o malonios draugės apibūdino kaip didelę. Praeito amžiaus penktą dešimtmetį Floros figūra būtų buvusi labai madinga, tačiau dabar, dvidešimt pirmame amžiuje, ji jautėsi kiek per plati ir pernelyg išsiskirianti.

Žinoma, sausakimšame metro vagonė sėdint nepažįstamajam ant kelių Florai buvo sunku

susilieti su minia. Greičiausiai vagonė buvo žmonių iš jos biuro ir jie tapo gėdos liudininkais. Laimė, Floros darbo sutartis baigiasi kitą savaitę. Tačiau jai būtų užtekę ir tos vienos šnabždesių ir priekaištų kupinos savaitės. O, kad dabar pasigautų lengvą gripą ir galėtų neiti į darbą. Savaitę pailsėti, atgauti jėgas ir pabūti vienai – kaip tik tai, ko Florai reikėjo.

Tik už sirgimą atlyginimo nemoka. Flora atsiduso. Nesmagu būti laikina darbuotoja.

Pagaliau Aleksas liovėsi juoktis.

– Labai draugiškas poelgis. Gal susiradai naują bičiulį?

– Ne! – Flora sudrebėjo, vis dar jausdama niežulį tose vietose, kur ją buvo suėmę dideli delnai. – Blogiausia, kad turėjau ten sėdėti ir apsimesti, kad nieko nenutiko. Ne, ne jam ant kelių, kvailiuk! Ant sėdynės šalia nepažįstamojo. Keista, kad po tokio pažeminimo neprasmegau skradžiai žemę.

Ir kaip reikės vėl lipti į tą patį metro ar važiuoti tuo pačiu maršrutu? Gal į darbą žingsniuoti pėsčiomis? Užtruks tik porą valandų – į vieną pusę.

– Ar grįši ten po Kalėdų? – Aleksas tarsį perskaitė jos mintis. Jam tai puikiai sekėsi.

Flora papurtė galvą.

- Ne, pavadavau netikėtai susirgusią darbuotoją, po švenčių ji turėtų grįžti į darbą. Laimė, sausis laikiniems darbuotojams - visada geras metas. Daug žmonių Naujųjų metų vakarą nusprendžia gyventi šia diena ar per Kalėdų vakarėlį iškrečia ką nors netikėto.

- Nagi, Flora, negi tai ir yra didysis planas? Dar metus būti laikina darbuotoja? Ar ne laikas pačiai gyventi šia diena? Juk nuo tada, kai buvai atleista iš darbo, praėjo jau dveji metai. Žinau, kad buvo skaudu, bet ar neturėtum būti atsigavusi?

Flora lėtai pastatė stiklinę ant stalo ir mirkėdama bandė sustabdyti nelauktas ašaras.

- Nelengva rasti dizainerio darbą. Taip bent apmoku sąskaitas. Ir ne... - ji iškėlė ranką Aleksui prasižiojus. - Aš nesikraustysiu pas tave ar atgal pas tėvus. Man nereikia labdaros. Pati susitvarkysiu.

Be to, ji juk stengėsi. Nuo to laiko, kai ją atleido iš darbo dideliame, tačiau sunkiai besiverčiančiame barų tinkle, ji išsiuntinėjo savo darbų pavyzdžius dizaineriams, parduotuvių direktoriams, agentūroms. Žinodama, kaip sunku įsidarbinti visu etatu, ieškojo ir laisvai

sandomos neetatinės darbuotojos pareigų.

Daug įmonių nė nepasivargino atsakyti.

Aleksas kreipėsi į ją kaip į lygią.

- Nesiruošiu siūlyti labdaros. Norėjau pasiūlyti darbą.

Ir vėl. Flora nurijo seiles, „Titaniko“ dydžio gumulas strigo gerklėje. Šaunu. Flora nepavydėjo Aleksui nepaprastos sėkmės. Ji neketino lyginti paklausių, klestinčių architektų komandos su savo nesibaigiančiomis darbo paieškomis. Stengėsi nesigilinti į skirtingas jų gyvenimo sąlygas: Aleksas buvo įsigijęs ir savo nuožūra įsirengęs nuostabų Jurgio epochos namą Raktažolių kalvos rajone, o ji nuomojosi mažą kambarį tolimame šiaurės Londono pakraštyje.

Verčiau Aleksas nesistengtų padėti. Kam tas gailestis. Geriau jis tikėtų ją.

- Paklausk, - Flora bandė nuraminti drebančią balsą. - Malonu, kad siūlai man darbą, kaip ir tai, kad kiekvieną kartą, pasibaigus mano darbo sutarčiai, mamai staiga prireikia vadybininkės, o tėčiui - padėjėjos. Bet per tuos trejus metus, dirbdama „Village Inns“, kai ko išmokau, - supratau, kad pražūtinga painioti asmeninį ir profesinį gyvenimą.

Florą netrukus atleido, kai ji išsiskyrė su

Įmonės savininko sūnumi ir paveldėtoju; tai galėjo būti ir sutapimas, tačiau ji tuo abejojo.

Taip, gyvenimas tikrai nelepina. Labai viliojo pasiduoti ir priimti šeimos ar geriausio draugo paramą. Tačiau taip padariusi Flora patvirtintų jų nuomonę, kad ji negali susidoroti pati.

Žeminantys, keisti ar nuobodūs laikini darbai bent vertė Florą stengtis ir ko nors siekti.

- Nesiūlau darbo iš gailėsčio. Man iš tiesų tavęs reikia. Reikia tavo pagalbos, - Aleksas meiliai nusišypsojo.

Flora nustebusi stebėjosi į Aleksą. Ar ji gerai išgirdo? Bare garsiai skambėjo prastos kalėdinės dainelės, o triukšmą dar didino pernelyg karštai pritarianti draugija prie baro.

- Tau reikia manęs?

Tai viską keičia.

- Žinai tą viešbutį, kurį suprojektavau Austrijoje?

Ar ji žino apie populiarių prabangų viešbutuką, kurį Aleksas suprojektavo klestinčiai ir prašmatniai „Luso viešbučių“ grupei?

- Gal kartą ar du užsiminei.

- Man pasiūlė išskirtinę sutartį projektuoti kitus tris jų viešbučius. Įmonė pasirenka stulbinančias vietas, nori, kad viskas būtų kiek įma-

noma ekologiškiau ir nekenktų aplinkai. Siekiama, kad kiekvienas kurortas turėtų originalų stilių ir atmosferą. Tai nuostabus projektas. Tik dizainerė, kuri man dirbo kuriant viešbutį Austrijoje, ką tik įsidarbino pas konkurentus ir nebegali bendradarbiauti.

Tai buvo kur kas rimčiau nei maži darbeliai, kuriuos Florai Aleksas siūlė pastaruosius dvejus metus. Šis projektas per didelis, kad būtų siūlomas iš gailėsčio. Juk ant kortos statoma ir Alekso reputacija. Viltis sumišo su pasididžiumu, po labai ilgo laiko Flora pajuto lašelį optimizmo dėl ateities.

Tik šiuos jausmus greitai nuslopino kiti Alekso žodžiai.

- Rytoj skrisiu į viešbučio Austrijoje atidarymą. Ten turiu pristatyti viešbučio Balyje pradinę idėją, papasakoti apie interjerą ir bendrą vaizdą. Maniau, kad Lola bent pradėjo kurti, bet kai šiandien paskambinau prašydamas faksu atsiųsti parengtą planą, ji šaltai atsakė, kad ne tik nepradėjo, bet, radusi naują darbą, ir neketina to daryti. - Aleksas giliai iškvėpė, jo veidą aptemdė nusivylimas. - Verčiau jau naujas darbas būtų puikus, nes tikrai niekam nerekomenduosiu Lolos paslaugų, kad ir kokia talentinga ji būtų.

Ak, kokie skausmingi žodžiai. Flora tvirtai suspaudė taurės kojelę. Tai Aleksą sudomino ne jos talentas, o neužimtumas?

Gal metas pamiršti išdidumą. Toks darbas tikrai padėtų Florai kopti karjeros laiptais. Smalsaudama ji palinko į priekį.

- Ko iš manęs reikėtų? Nori, kad peržiūrėčiau tavo planus ir elektroniniu paštu atsiųsčiau savo pasiūlymus?

Mažas Floros kambariukas, kuriame vos tilpo medžiagos, siuvimo mašina ir molbertas, neįkvėpė kurti, tačiau ji susidoros. O gal galėtų savaite anksčiau, nei ketino, grįžti pas tėvus ir dirbti jų namuose? Ten bent būtų šilta ir nereikėtų sukti galvos dėl maisto, tačiau stigtų tylos, ramybės ir privatumo.

- Elektroniniu paštu? Ne, su manimi keliausi į Austriją. Tik taip perprasi užsakovų norus. - Aleksas ryžtingai pažvelgė į pašnekovę. - Reikės vykdyti jų nurodymus, Flora. Negalėsi įgyvendinti keistų savo sumanymų.

Keistų sumanymų? Savo malonumui kurti jos dizainai buvo kiek egzotiški, bet tai nereiškia, kad tokie bus ir profesionalūs darbai. Flora gebėjo nepainioti laisvalaikio kūrybos ir klientų užgaidų. Ji prisimerkė.

- Suprantama, juk aš profesionalė.

Aleksas žvilgtelėjo į Florą ir linktelėjo.

- Puiku. Apie savo planus papasakosiu, kol skrisime į Insbruką.

Tik dabar Flora suvokė, ką sakė Aleksas. Kelionė į užsienį. Paskutinį kartą lėktuvu Flora skrido dar prieš atleidžiama iš darbo.

- Jau rytoj? Bet man dar savaitę reikia padirbėti laikiname darbe.

- Ar negali į jį neiti?

- Gal ir galiu. Tik darbdaviai nebus patenkinti.

- Juk tai laikino įdarbinimo įmonė. Jie tikrai ras, kuo tave pakeisti.

- Taip. Žinoma, - Flora nudžiugo. Nebeteks kęsti kelionių metro ir slegiančio biuro. Ne, kitą savaitę ji leis nuostabiame viešbutyje. Daugiau jokių lentelių, garso įrašų šifravimo ar bandymo atsikratyti įkyriais pardavėjais. Nuo šiol ji galės kurti. - Gaila, kad skrisime ne į Balį. Mielai pasimėgaučiau saule vidury žiemos. - Flora sudrebėjo, nors perpildytame bare ir buvo tvanku. Paskutinės atostogas ji praleido kaime Kornvalyje....